

душника, като се надѣваше на копието, съ което би могълъ да пробие дори и дебелията кожа на единъ моржъ.

Между него и тюлена остана съвсемъ малко мѣсто. Настъпи най-решителния моментъ. Ако слѣзе отъ грамата, той ще е на удобно разстояние да хвърли копието.

3. Полярното сияние

И ето, въ сщия мигъ по цѣлия пустъ просторъ се разлѣ прозрачна свѣтлина. Тя бледнѣше и изчезваше, пакъ се връщаше и се спущаше отъ небето въ видъ на разлюляна завеса, която неочаквано се превърна въ истинска джга съ ослѣпителенъ сребристъ цвѣтъ, — по-силенъ отъ свѣтлината на десетина луни заедно.

Тритѣ тюлена, изтегнати на леда, дигнаха очитѣ си и се зарадваха отъ хубавото полярно сияние. И човѣкътъ не можа да се сдържи, и той подигна глава. Но като си спомни, че неговата гладна челядь го очаква да донесе плячка, той побърза да се закрие, — побоя се да не би тюленитѣ да го видятъ на края на ледената грамада.

И голѣмата бѣла мечка, която лежеше отъ другата страна на отдушника, дигна очи къмъ тайнствената свѣтлина. Но и мечката сжщо знаеше, че свѣтлината може да попрѣчи на нейния ловъ.

Две минути тюленитѣ лежеха, безъ да мръднатъ, и използваша ненадейната свѣтлина да разгледатъ безпредѣлната ледена ширъ по всички посоки. А следъ това, като не откриха наоколо